

Onnea on nuorisojoukko, matkalla kaikki temppeleihin. . .

Nuorten temppeleimatka 18. 6.–11. 7. 72
EEVA-MAIJA NIEMINEN

Sunnuntai-iltana 18. 6. meitä nuoria ja nuorenmielisiä johtajia lähti kaksi linja-autollista kolmen viikon matkalle kohti Sveitsiä. Aikomuksenamme oli kierrellä vähän Länsi-Euroopassa, mm. Ranskassa ja Espanjassa, joten kaikki odottivat innolla tilaisuutta tutustua Pariisiin sekä uida Biskajan lahdella Atlantin tyrskyissä.

Matkasimme linja-autoissa ryhmittäin. Noin kymmenen nuoren joukot vaihtoivat päivittäin bussista toiseen tutustuakseen paremmin muihin matkalaisiin sekä vain vaihtelun vuoksi. Johtajaparit asettuivat sinne, mihin jäi tilaa, useimmiten moottorin päälle tai vesipöytä, sillä autoissamme ei ollut juuri ylimääräisiä paikkoja.

Pertti Vorimon ja Jarkko Metsätähden laatimaan Gallup-kyselyyn ilmoittivat useimmat veitikkamaisesti pääharrastuksensa olevan ylensyömisen ja nukkumisen. Välillä toki laulelimme Mammy Blue'ta ikiomasta lauluvihostamme tai kuuntelimme matkan suosikkisävelmää "Valtavan suuri jänis" ä la Pertti & Loora. Espanjassakäynnin jälkeen harjoittelimme kilvan kastanjeteilla soittoa (lue: naputusta) valtavien sombrerojen peittäessä sopivasti näköalan. Monia enemmän tai vähemmän henkeviä keskustelujakin käytiin matkalaisten välillä kaikista mahdollisista, mieltä askarruttavista kysymyksistä.

Tutustuimme tietenkin moniin nähtävyyksiin, joista yksi kauneimpia oli Euroopan suurin tippukiviluola, Grotte des Demoiselles. Kirkkaan ja lämpimän auringonpaisteen jälkeen luolan käytävät ja onkalot tuntuivat jäätäviltä vesipisaroiden tippuessa niskaan kosteista katoista ja seinistä. Luolat ovat saaneet nimensä kivisen madonnapatsaan mukaan, joka kohoaa keskellä suurinta salia, nk. katedraalia, joka on yli 160 m korkea. Täällä nuorisojoukko lauloi hymnin "Kuin valkea liekki on ilmestys Herran", jonka sävelet soivat kauniisti kallio-onkaloissa.

"Pyhä lehto", pyhäkoulu luonnon keskellä jossakin Ranskassa.
Hannu Heinilä ja Virpi Hiltunen laulavat: "Oi kiitos sä Luojaani armollinen."

Kevyen musiikin konsertti Välimeren rannalla.

Heinäkuun alussa iloinen mormonijoukkomme saapui yhtäikaa toisten suomalaisten pyhien kanssa työskentelemään Herran temppeleihin. Olimme saavuttaneet päämäärämme ja saimme vastaanottaa monia hengellisiä kokemuksia ja vahvistaa todistustamme. Meillä oli myös tilaisuus palvella lapsenvahteina leirialueella. Tämän viikon jälkeen kaikilla oli vain halu palata nopeasti kotimaahan kertomaan tapahtuneesta.

Kööpenhaminan vanhalla kappelilla pidimme päätösdokumenttikokouksen, jossa

melkein kaikilla kimalsivat kyynelleet silmissä. Kaikkien nuorten hartaana toiveena ja rukouksena oli palata jälleen ensi vuonna suurena joukkona temppeleihin palvelemaan meidän taivaallista Isäämme viemällä Hänen työtään eteenpäin.

Kotimaassa meitä oli vastassa lähetysjohtajamme, presidentti Wade, joka oli saapunut tänne matkamme aikana. Kolmen viikon matkamme oli ollut todella onnistunut. Kiitos hyvälle johtajillemme, jotka pitivät joukkomme koossa ja tunnelman korkealla.

„Pyrkikää vilpittömin mielin osallisiksi parhaista lahjoista”

HILKKA OKSI

Viime maaliskuun ajan oli Ylivieskan kirjastossa esillä maaliskuun taiteilijan, pietarsaarelaisen sisar Gerda Tuomen kukka-aiheita. Näyttelyssä oli 13 pastellityötä ja kaksi akvarellia. Sisar Tuomen töitä on aikaisemminkin ollut yhteisnäyttelyissä eri paikkakunnilla, ja yksityisnäyttelyjä hänellä on ollut kaksi, v. 1968 ja 1971.

„Olen aina halunnut maalata”, kertoo sisar Tuomi. „Taidenäyttelyt ovat aina olleet mieluisia kokemuksia, ja ajatuksissani maalasin kukkia ja maisemia jo kauan, ennen kuin ryhdyin maalaustyöhön. Kun kerroin miehelleni, että rupean vielä kerran maalaamaan, hän totesi leikkisästi: ”Älä vain ota sivellintä käteesi. Ennen kuin olet aloittanut, voit ainakin kuvitella, että osaat.”

Sisar Tuomen isä, porvoolainen Evert Sirenus, maalasi myös tauluja, ja häneltä tytär ilenee perinyt taiteellista lahjakkuutta, mm. harvinaiset eideettiset taipumuksensa: kyvyn ’nähdä’ maiseman tai muun näkymän oikeissa väreissään yhä uudelleen, vuosienkin jälkeen. Sisar Tuomi oli aikaisemmin ammatiltaan modisti. Tässä taiteellista silmää ja luovaa kykyä vaativassa tehtävässä haavekuvien siirtämisestä kankaalle kehittyi palava kiinnostus kuvaamataiteisiin. Ensimmäisen virikkeen unelman toteuttamiseen antoi kotikaupungissa järjestetty posliinimaalauskurssi, johon sisar Tuomi osallistui n. 20 vuotta sitten. Tämän jälkeen hän oli eri taiteilijoiden oppilaana, siirtyi posliinimaalauksesta akvarelleihin ja myöhemmin öljyväreihin. Sisar Tuomen opettajina ovat olleet mm. K. Sidorow ja E. Nelimarkka. ”Sinä päivän, kun uskalsin ottaa siveltimeä käteeni, tunsin sen heti tutuksi, ja siitä lähtien halusin aina vain maa-

Sisar ja veli Tuomi lemmikkeineen.

lata... Näen kukan sisäpuolelta ja ulkopuolelta, ikään kuin näkisin sen ensi kertaa. Pilvet, meri, rannan kivet ja hiekka, kaikki ne loistavat värejä. Unelmoin vain, että pystyisin maalaamaan ne juuri sellaisina, kuin näen ne luonnossa.”

Useiden vuosien ajan sisar Tuomella oli maalaus harrastuksena muotiliikkeen hoitamisen ohella. Sitten hän päätti jättää liike-elämän ja käyttää aikaansa enemmän lahjansa kehittämiseen ja ilmaisuun. Sisar Tuomen pienestä ateljeesta avautuu näköala yli koko Pietarsaaren. Sinne paistaa aamuaurinko, ja kauempana näkyy satama ja meri. Pääkaupunginlehti Huvudstadsbladet kirjoitti taannoin sisar Tuomen töistä: ”Kokonaisvaikutelma Gerda Tuomen kiehtovista ja kauniista tauluista on, että hän on voimakkaasti kehittyvä taiteilija, jolla on mielikuvitusta ja rohkeutta toteuttaa aiheitaan. Hänen silmänsä ja kätensä ovat tottuneet hou-

Valkoiset liljat

kuttelemaan esiin uusia vaikutelmia materiaalin eri käyttömahdollisuuksista.”

”Aloittelijan kannalta on tärkeää, ettei arvostele kovin ankarasti omia töitään. Vähitellen vuosien kuluessa alkaa ymmärtää, kuinka vähän on osannut. Mutta jos ei olisi ollut tuota ’sokeata’ aikaa, ei olisi myöskään uskaltanut jatkaa. Maalaaminen oli aluksi pelkkää iloa, mutta myöhemmin opin ymmärtämään, että se voi olla myös tuskallista silloin, kun ei saa esiin sitä kuvaa, joka on sisimmässä... Saa vain nöyrästi aloittaa yhä uudelleen, pettyä välillä, iloita, jos joskus onnistuu ja riemuja, jos joku on nähnyt piikahduksen siitä, mitä olen halunnut ilmaista luonnossa kokemastani kauneudesta.”

Sisar Tuomi sai kuulla palautetusta evankeliumista ja kastettiin n. 11 vuotta sitten. Todistus evankeliumin totuudesta syvensi taiteellista näkemystä ja sai aikaan tyyntä keskittymistä. Sisar Tu-

Päivien kimallus

Metsän urut

men tauluissa kukat elävät, ja näkymät korvesta, suolta tai tunturin kupeelta saavat katsojan ihmettelemään Luojan suuruutta. Veli Tuomi, arvossapidetty järjestö- ja liikemies, liittyi kirkkoon n. puollitoista vuotta sitten. Hän on taiteilijavaimonsa paras tuki ja ymmärtäjä. Nykyään sisar Tuomen tuotannossa näkyy evankeliumin julistus. Iankaikkinen päämäärä ja kaipaus yltää täydelliseen ilmaisuun heijastuvat "Kotiinpaluussa", joka esittää paluuta taivaalliseen kotiin. "Siellähän saamme jatkaa siitä, mitä emme ehdi oppia täällä, koska kaikki mitä opimme, tulee olemaan osa meitä iankaikkisuudessa."

Lähetyshallituksen uudeksi sihteeriksi valittiin 21. 5. 1972 Toivo Hankiala.

Kuuliaisuus

Harri Fagerlund

Evan Hill on sanonut: "Itsensä hemmottelu tänään toisia ajattelematta on huomisen tuhlaamista." Kun teet väärin, teet sen uhmasta, tottelemattomuudesta tai tietämättömyydestä. Ehkä ajattelet, että se mitä teen, ei kuulu toisille. Enkö saa olla epäpuhdas, viisauden sanan rikkoja, jos haluan, koska ruumiini on minun ja elämäni on minun. Onko näin, onko elämäni omani, omistanko sen välittämättä lähimmäisistäni? Ei, vaan se on osaksi minun, osaksi Jumalan, osaksi jokaisen ihmisen, sillä me emme voi paeta toisia ihmisiä.

Sinun saippuasi levittää tuoksuaan ilmaan, jota hengitän; sinun autosi pakokaasut saastuttavat sen. Aamullinen hymysi — vaikka olisit vieraskin — piristää mieltäni; tungoksessa mutisemasi manaus harmittaa minua. Et ole saari etkä voi elää yksin oman itsesi varassa.

Vaikka ihmisellä onkin jonkinlainen käyttöoikeus omaan ruumiiseensa, hänellä ei ole oikeutta häväistä sitä, käyttää sitä väärin, asettaa sitä suotta vaaralle alttiiksi tai tuhota sitä. "Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette." sanotaan Korinttolaiskirjeessä.

Kukaan meistä ei ole vartunut vailla huolenpitoa tai laiminlyötynä, jonkinlaisena yhdentekevän parittelun sivutuotteena. Jokaisessa meistä on kerääntyneenä tuhansien vuosien sijoitukset ja jokainen meistä on lukematto-

mien toiveiden ilmentymä. Meillä ei ole oikeutta tuhata tätä pitkän ajan kuluessa kootua perintöä siten, ettemme ajattele tulevaisuutta.

Jokaisen on oltava kuuliasainen, koska hän hengellään luo osan kokonaisuutta. Jos meidän joukossamme olisi joku, joka ei haluaisi rakentua ja kehittyä, hän turmelisi sen hengen, joka meillä täällä on. Moottorijoneuvolaki vaatii auton katsastamista, koska jokaisen auton kunto on kaikkien maantieteellään liikkujien turvallisuuden kannalta tarpeellinen.

Saako siis nuori ihminen tuntea vapaasti voivansa käyttää huumausaineita ja antautua siten pysyvän aivo-vauroin vaaralle, mikä vaatii laitoshoidtoa yhteiskunnan muiden jäsenten kustannuksella? Onko kuten hän itse vihaisena sanoo, hänen oma asiansa, jos hän haluaa jättää koulunkäyntinsä kesken, kun siitä saattaa olla seurauksena, että hänen tuleva vaimonsa ja lapsensa saavat elää puutteessa?

"Sillä katso, tämä elämä on aika, jossa ihmisten on valmistauduttava kohtaamaan Jumala; katso, tämän elämän aika on se päivä, jolloin ihmisten on täytettävä työnsä."

Jos sinä rikot Jumalan käskyjä vastaan, niin sinun on vaikeata katsoa ihmisiä silmiin. Ja parannuksen jälkeenkään sinun on vaikeata oppia elämään niin, että erehdyksesi ei aina muistutaisi sinua. Horace Mann on kohdistanut sanansa jokaiselle meistä: "Häpeä kuolla ennen kuin olet saavuttanut jonkinlaisen voiton ihmisyydelle."

Outi Rämö

Pääsiäisenä oli Kuopiossa järjestetty nuorille tilaisuus "Rautakaide", jonka satoa julkaisemme tässä numerossa.

Kristuksen ylösnousemus

Olen onnellinen näistä muutamista päivästä, jotka olemme viettäneet yhdessä. Olen kiitollinen niistä mahdollisuuksista, joita täällä on tarjottu kääntääkseni huomion omaan itseeni ja kasvuuni evankeliumissa. Olemme todistaneet täällä mitä parhaimmin, että hengellisyys on nautittavaa ja että siinä on jokaiselle jotakin, niin nuoria ja ajattelemattomia kuin saatamme muutoin ollakin. Olemme kokeneet jotakin selailaista, mikä panee ajattelemaan, ja ainakin minä tarkistin kantani moniin asioihin.

Tänä pääsiäisaamuna haluaisin kertoa teille tarinan, jonka luin kauan sitten. Se on kertomus laivalta, kahdesta hiljattain tutustuneesta miehestä. He olivat matkustamassa juuri pääsiäisaamuna. Jumalanpalvelus oli herättänyt toisessa noista miehistä oudon, elävän tunteen toveruudesta, aivan kuin hän olisi ollut osa siitä näkymättömästä, joka tuntui liikkuvan meren yllä. Hän huomautti hiukan hämmennyksissään toverilleen tuosta tunteesta. Toinen ei kuitenkaan ihmetellyt yhtään.

Hän sanoi: "Niin, epäilemättä se mitä tunsitte, oli aarre." Aika arvoituksellinen ajatus ilman selityksiä lausuttavaksi ja niinpä hetken kuluttua mies jatkoi. Hän kertoi, että ensimmäisestä pääsiäisestä asti oli kerätty suunnatonta aarretta. Ei kultaa eikä hopeaa tai mitään muuta sen kaltaista. Tuohon näkymättömään aarrekammioon oli koottu kaikki ne ajatukset ja tunteet, jotka pääsiäinen vuosisatojen kuluessa on herättänyt ihmismielissä. Kaikki hartaus, pelko ja ihmetys, rakkaus ja kaipaus, kiitollisuus ja rukoukset. Nuo aarteet eivät tule ja mene. Sen sijaan ne pysyvät aina. Ne ovat kuin eräänlainen ehtymätön varasto, jonka me nyt maan päällä elävät ihmiset saatamme aavistaa, jota voimme kartuttaa ja johon voimme oikealla hetkellä turvautua. Juuri tuo oli se aarre, jonka tuo mies tunsii, pääsiäisen kätkeytykselle.

Tarina on pysynyt mieleissäni siitä lähtien, kun sen luin, ja olen yhä uudelleen miettinyt tuota ajatusta. Olemme kaikki enemmän ja vähemmän kiinni

kaikenlaisessa jokapäiväisyydessä, mutta tiedämme kaikki, ettemme ole vain tätä arkea. Meillä jokaisella on omat toiveemme ja unelmamme. Luomme kauneuttaa ympärillemme ja olemme sen nauttijoita. Olemme täynnä vastakohtaisuuksia. Pääsiäinen antaa meille purkautumismahdollisuuden noille vastakohtaisuuksille ja se antaa myös tilaisuuden tutkia, ja syventyä omaan itseemme rehellisesti ja realistisesti. Tiedän, että pääsiäinen merkitsee teille kaikille hyvin paljon. Me voimme vielä 2000 vuotta jälkeenkäinkin kuulla Kristuksen lohduttavat sanat: "Olkaa turvallisia mielellä, minä olen voittanut maailman." Tänään minä kuulen tuon lauseen omassa sydämessäni. Olen kiitollisuuden ja onnellisuuden täyttämä. Kristus antoi minulle kaksi suuremoista lahjaa, ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän Hänen rinnallaan. Ylösnousemuksen saamme jokainen. Mutta iankaikkiseen elämään meillä on mahdollisuus, jos palvelemme Jumalaamme kelvollisella tavalla. Ja siihen hän me kaikki pyrimme.

Helluntaina, 21. 5. 1972, järjestettiin lähetyksen yhteisen konferenssin yhteyteen sukututkimusseminaari, jossa lähetyksen sukututkimusneuvoja, Risto Kurra, kertoi sukututkimuksen uusista näkymistä ja kertasi vanhoja menettelytapoja. Kuvat ko. tilaisuudesta.